

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΛΟΓΗΤΗ ΝΤΑΓΚΛΑΣ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΛΑΘΟΣ

67ον

*Αλήθεια, Σόνια, υπάρχει κανείς στον κόσμο που να σε φωνάζει με το επώνυμό σου.
—Όχι. Θέλω λίγο αλάτσα ακόμα, μου δίνεις σε παρακαλώ.

—'Ακουσε τι μου γράφει παρακάτω: και η Φύλλης ενέχεται διαβάζοντας το γράμμα: «Αλλά φοβάμαι μη σάς ενοχλήσω, γιατί καθώς φαίνεται το διαμνησίμα της είναι μικρό σαν το δικό μου».

—Θα της στείλω απόψε ένα γράμμα για να την καθησυχάσω... Μου δίνεις λίγο πιπέρι... Μπορώ να κοιμηθώ πολύ αναπαυτικά στον καναπέ... Μικρή μου, έσύ έχεις πολύ μικρού πόδια... Μιλάει σαν καθηγήτρια του Πανεπιστημίου; Τι διδάσκει; 'Αγγλικά; Πιστεύω να με περάσει. Γιατί μολις απέτυχες στη σύγχρονη 'Ιστορία.

*Αλήθεια Σόνια; Δεν το πιστεύω.

—'Αλήθεια! Δεν μ' αγαπάει. Είναι έρημος και η Σελόνε με συμπαθεί πολύ! αυτή είναι όλη η 'Ιστορία. Το άρεσα γιατί είμαι ήρεμος άνθρωπος που ξέρει πως να ντυνέται και να φέρει και, εντός αυτού, το κορτίσκι του ευχαριστείται να βρίσκεται κοντά μου. Ξέρω όμως καλά ότι δε μ' αγαπάει και δεν είμαι, ούτε τόσο δα, ερωτευμένη μαζί του. 'Αλήθεια! 'Ο 'Αντίο ξεκαθάρωσε όταν του το είπα. Κατάλαβε πως δεν κάνω για το Πανεπιστήμιο. Ποτέ δε θα μπορούσα να προσηλυστώ. Και υπάρχει κι ένας άλλος λόγος που δεν τον ξέρεις—έξίσου ευχάριστης.

Σε δυο—τρείς άλλες περιπτώσεις όταν έλεγε τους κανόνες της, ή μία στην άλλη, ή Σόνια έκανε μόνο υπαινιγμούς. 'Αφίνε να φανεί ότι κάτι σοβαρό είχε θάψει μέσα της.

—Θα μ' ευχαριστούσε πολύ αν μου μιλούσε κάποτε, είπε η Φύλλης ήρεμα. Και δεν θα σε πιστέψω αν μου πεις πως πρόκειται για κάτι δυσάρεστο... 'Ελαβα γράμμα από την Γκρένη, συνέχισε, όταν κατάλαβε πως η Σόνια ήθελε να απορρίψει τη συζήτηση.

—Είναι ευχαριστημένη εκεί.
—Ναι. Κι αν όχι για τίποτ' άλλο, γιατί έχει περισσότερο ελευθερία. Νομίζω πως οι κανονισμοί τους δεν είναι τόσο αυστηροί όσο σε άλλα παρόμοια ιδρύματα. 'Επιπλέον, είναι, γιατί έχει περισσότερη ελευθερία. Νομίζω πως οι κανονισμοί τους δεν είναι τόσο αυστηροί όσο σε άλλα παρόμοια ιδρύματα.

—Γράφει: «'Οπωσδήποτε β' αρχόμενος έδω, άργά ή γρήγορα. Είναι μια ιδέα που μου γυρίζει στο μυαλό και κερδίζει τόση δύναμη που με βάζει να σκεφτώ. Το κακό που με βάζει να σκεφτώ είναι απλώς την άποψή μου. Δεν ήμουν σε θέση να κάνω τίποτα για σένα. Θα σου ήμουν μονάχα ένα βάρος. Δεν αξίζω καθόλου. 'Αν κάποτε αποφασίζεις να στήσω ένα σπίτι, θα καταναύσω, στο τέλος, μια ζητιάννα που θα με βοηθούσαν από ευσπλαχνία για χατήρι του πατέρα μου».

—Μη μου το διαβάζεις, φίλη μου, η Σόνια όταν η Φύλλης σταμάτησε για λίγο. Είπε γραμμένο αποκλειστικά για σένα.

—Μα θέλω να συζητήσουμε για ελ' αυτό. 'Ασε με να στο διαβάσω... Και η Φύλλης συνέχισε: «Μα την αλήθεια, με κορούσε πολύ ο κόσμος. Δεν έφταιγε η 'Ιδιοσυγκρασία μου, γιατί πάντα καταφέρνα να διαμάζω τον έαυτό μου' ούτε και ο διάβολος—αυτά είναι κουταμάρες του παλιού καιρού. 'Αλλά ο κόσμος, κατά τη γνώμη μου, δεν είναι καλό καταφύγιο γι' ανθρώπους σαν και μένα».

—Τι ώρα τα πού τα λέει, είχε γελώντας η Σόνια. Θα πρέπει να είναι πολύ ευχάριστος τύπος.

—'Η Γκρένη κληρονόμος ένα μεγάλο χάρισμα της μαμάς. 'Αστειεύεται σοβαρολογώντας.

—Και στο όμως κληρονόμησε την καλή διάθεση της μητέρας σου. 'Εσύ μάλιστα της πήρες τα μάτια και το στόμα. Μοιάζεις τόσο με τη μητέρα σου, που αν έδειχνες σε κάποιον τη φωτογραφία της, θα έλεγε πως είσαι σύ... Συνέχισε, λοιπόν.

—'Αν είχα αίσθανση, καθόλου ξένη έδω, διαβάζει η Φύλλης. Και αν ακόμα ο πατέρας δεν είχε κάνει εκείνη τη γενναία συνεισφορά, πάλι το ίδιο αίσθανόμουν. Οι άνθρωποι που μας υποστηρίζουν οικονομικά έχουν την αντιμετώγισή τους. Ξέρουν ότι προσεχώς θα έλθουν οι φουχίες τους. 'Οχι τόσο γιατί έχουμε υποχρέωση όσο γιατί αίσθανόμαστε την ανάγκη να τους ανακουφίσουμε. 'Εγώ τουλάχιστον δεσμεύομαι μ' ελ' μου την ελκρινεία. Ξέρω μερικώς από δαύτους, άρκετα καλά, και μπορώ να άρκετα έχω να προδώσω κανένα μυστικό—δεν χρειάζονται πολύ τις προσεχώς μας.

—'Η αδελφή Σισίλια, που υποτίθεται ότι διαβάζει όλα τα γράμματά μας, είναι πιθανόν να διερωτηθώ αν πρέπει να σβήσει την παραπάνω παράγραφο ή όχι. Πάντως, αν οι ευεργετικές μας δεν είχαν ανάγκη των δεσμών μας, τότε πρέπει να δημοσιεύσουμε ότι χάνουμε άδικα τον καιρό μας».

—Προφανώς, είπε η Φύλλης, η αδελφή Σισίλια αποφασίζει να μη σβήσει την παράγραφο.

—'Είρετις τι σκέφτηκα; Θα μου άρεσε να κάνω λογαριασμό. Θα με διασκεδάσει, δεν ξέρεις πόσο!

—'Εγώ θα με ρωτούσες γιατί δαρέθηκα αυτό τον κόσμο. Νά σου πω. Πρώτ' απ' όλα γιατί είναι πολύθρονος—κάθε μέρα μάλιστα τα πράγματα χειροτερεύουν.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ
ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΕΙ ΑΠΕΡΝΩΣΙΜΑ

Το Κυριακάκι και γενικότερα τις ημέρες άργιας, που το πλείστον των συμπολιτών ξεφεύγει στις παραλίες των προαστίων, τα λεωφορεία γεμίζουν από την άφρητη.

—Και οι άναμεινόντες εις τους ένδιαμέσους σταθμούς «εμμένουν στην...χώρα της».

—'Επιβάλλεται, νομίζουμε να δοθεί άρμοδίως έντολή ώστε να μη καλυπτούν—τά λεωφορεία—μόν χόρον τους με επιβάτες από τις άφρητες.

—'Αλλά να παραλαβάνουν και από τους ένδιαμέσους σταθμούς.

—'Επιστολογράφος μός γράφει ότι όταν κανείς πάει για μπάνιο στην Τριμιθέα πρέπει να αποβιβάζεται, από το λεωφορείο, εις το τέμα.

—'Εάντι εάν παραμείνι στα πρώτα καταστήματα πλησίον της «Μπαράκας» κατ' ανάγκην, προκειμένου να επιστρέψι στην πόλη, θα διανύση πεζή 1—2 χιλιόμετρα, όπου συρράβει υπάρχουν τα αυτοκίνητα και δεν υπάρχει χάρος για να παραλάβουν επιβάτες από την στάση «Μπαράκας».

—'Ας επιληφθώ η χωροφυλακή για τη διευθέτησι του ζητήματος.

—'Ο λιμενοβραχίονας της 'Αγ. Νικολάου από χθες, με την υποστήριξη των κερκίδων, γιά την παρακολούθησι των κολυμβητικών άγώνων, άπεκλεισθη τελείως.

—Οι όγκολίθοι και οι κερκίδες έφωσαν το μόλο.

—'Ευλαχιστον να επετρέπτο ο περίπατος εις τον γαλιανόν μόλον!

—Θα μπορούσαν να δροσίζονται οι υποπόλτες.

—'Αλλά εκεί υπάρχει ο υπάλληλος της λιμενικής αστυνομίας που άπανορεύει.

ΣΤΟ ΠΕΤΑΧΤΟ

Τις Κυριακές και γενικότερα τις ημέρες άργιας, που το πλείστον των συμπολιτών ξεφεύγει στις παραλίες των προαστίων, τα λεωφορεία γεμίζουν από την άφρητη.

—Και οι άναμεινόντες εις τους ένδιαμέσους σταθμούς «εμμένουν στην...χώρα της».

—'Επιβάλλεται, νομίζουμε να δοθεί άρμοδίως έντολή ώστε να μη καλυπτούν—τά λεωφορεία—μόν χόρον τους με επιβάτες από τις άφρητες.